

Sveriges Radios ansvar

Med mycken möda och stort besvär omorganiserade den borgerliga regeringen Sveriges Radio och TV. Nya bolag bildades, nya styrelser och nya chefer tillsattes, olika medarbetare fick nya funktioner. Och vad blev resultatet? Att det mesta förblivit sig likt.

Fortfarande översköljes det svenska folket av folkuppfostrande program, där åsikterna ofta är hämtade från den enklaste marxistiska dogmatiken. Fortfarande är Sveriges Radio och TV en övertung och dyr organisation, där massor av medarbetare inte har tillräckligt att göra.

Problemet Sveriges Radio och TV har satts i blyxtbelysning under folkomröstningen om kärnkraften. Kampanjtiden mellan riksdagsbeslutet och omröstningsdagen den 23 mars var knapp. Partiorganisationerna med sina upparbetade kanaler ut till folket skulle endast indirekt användas. Informationsbehovet i denna komplicerade fråga var stort. För de olika linjerna blev det oerhört väsentligt att få ut sitt budskap via massmedia.

Visst har det förekommit korrekta och balanserade inslag i radion och de båda TV-kanalerna. I synnerhet har detta gällt de debatter och utfrågningar som ordnats efter det mönster som brukar tillämpas vid allmänna val. Men samtidigt har det förekommit mängder av program som varit rena partsinlagor för kärnkraftsmotståndet. Särskilt upprörande är att dessa program utan tonserats under förment opartiska och sakliga rubriker. Ett program om förnybara energikällor, det låter väl intressant, tycker de flesta. Förargelsen blir desto större när

det efter en stunds lyssnande eller tittande står klart att samtliga experter borde ha varudeklarerats som tillhörande Linje 3.

Ett radio- och TV-monopol medför alltid problem. Konsumenternas valfrihet minskar och frågan om styrning, utifrån eller inifrån, uppkommer. I diktaturhänder blir monopolet en statens förlängda arm. I Sverige har monopolet givits en självständig ställning gentemot staten just för att undvika en sådan styrning. I avtalet med staten ges radio och TV en frihet som förutsätts brukas under ansvar. I teorin är det inget fel med den svenska modellen. Det är praktiken, det är fel på.

Journalisterna använder sin frihet så att den kommer att upplevas som ofrihet av andra. Många, många svenskar känner att de i radio och TV påtvingas åsikter de inte delar, att de alltid får höra samma åsikter, att de balanserade inslagen är få.

Medarbetarna i Sveriges Radio kan inte vara omedvetna om dessa reaktioner. De får så ofta höra kritiken. Ändå tycks förmågan till omprövning vara ytterligt liten.

Fungerar inte teorin bakom det svenska monopolet – om frihet under ansvar – i praktiken, så finns det anledning att ompröva den svenska modellen. I England balanseras det statliga BBC av en reklamfinansierad TV-kanal. I Holland har man ett system med en mängd olika produktionsbolag baserade på folkrörelser. De får sedan sändningstid i TV.

Svenska folket kommer i längden inte att tolerera att betala dyra licensavgifter till ett monopol som inte bryr sig om deras åsikter.